

Martinů *Rapsodia Concerto*;*
Tre Madrigaler;** Duo nr. 2;
 ** Sonate for bratsj ***
 Maxim Rysanov (bratsj),
 *BBC Symphony Orchestra, dir. Jiří
 Bělohlávek; *Alexander Sitkovetsky
 (fiolin); ***Katja Apekisjeva
 BIS-2030 (68 minutter)

1 2 3 4 5 6

For omtrent et år siden utga BIS en fantastisk CD med Martinůs tre cello-sonater, spilt av Stephen Isserlis og Olli Mustonen. Nå løfter BIS på samme måte frem Martinůs hovedverk for bratsj, med et lag av utmerkede unge London-baserte russiske musikere (ikke bare oligarkene flytter til London!) og den tsjekkiske tidligere sjefdirigenten for BBC Symphony. Et antall velvalgte innspillinger bidro til at Maxim Rysanov er blitt en av de mest anerkjente av de unge fiolinistene på verdensscenen nå, og her hører du hvorfor. Han og Jiří Bělohlávek

leverer en overraskende kraftfull tolkning av *Rapsodia Concerto* (1952), en av Martinůs mest utsøkte kreasjoner, og han og Apekisjeva avslutter CDen med en gnistrende fremførelse av bratsj-sonaten, også et sent verk (1955) – men Rysanovs pust er noe forstyrrende her. Mellom dem har han og Alexander Sitkovetsky moro med den ny-barokke og atletiske *Tre madrigaler* (1947) og Duo nr. 2 (1950). Denne CDen inneholder mer enn vanlig herlig musikk.

Grieg Cellosonate i a-moll, op. 36;
Intermezzo i a-moll, EG115; Fiolinsonate
 nr. 3, op. 45: *Allegretto*; *Andante con moto*
 i c-moll, EG116; * **Grainger** *La Scandinavie*;
Nielsen «Sænk kun dit hoved, du
 blomst», op. 21, nr. 4
 Andreas Brantelid (cello),
 Christian Ihle Hadland (klaver),
 *Lars Bjørnkær (fiolin)
 BIS-2120 (67 minutter)

1 2 3 4 5 6

Dette er en utmerket CD, programmet er intelligent satt opp og spilt med enorm sikkerhet og spenst. Brantelid og Ihle Hadland innleder med en fartsfylt tolkning av Griegs cellosonate og fortsetter med tre Grieg-rariteter: et lite intermezzo som er det eneste fullførte av en planlagt suite, en bearbeidelse for cello og klaver av midtsatsen i den 3. fiolinsonaten (en fødselsdagspresang til Griegs cellist-bror John) og en bevegende *Andante con moto* til en prosjektert klavertrio – kanskje den mest kraftfulle kammermusikalske verket Grieg skrev, og et som fortjener en rettmessig plass i standard-

repertoaret. Graingers suite *La Scandinavie*, utgitt delvis i 1903, er en samling av fem arrangementer for cello og klaver (utført for hans danske venn, cellisten og komponisten Herman Sandby) med svenske og norske folkesanger og – den danske nasjonalsangen! Denne kunne også vært en konsertfavoritt, men de færreste cellister har nok hørt om den. En transkripsjon av en Nielsen-sang har rollen som ekstranummer. En tvers igjennom herlig utgivelse.

Telemann
 Konsert for fløyte og fiolin i e-moll,
 TWV52:e3; * ** Obokonsert i c-moll,
 TWV.51:c1; *** *La Bourse*: Suite in B
 flat major, TWV.55:B11; Fiolinkonsert i
 B-dur, TWV.51:B1; * Konsert i e-moll for
 fløyte og blokkfløyte, TWV.52:e1
 *Kati Debretzeni (fiolin),
 *Torun Kirby Torbo (fløyte),
 ***Alfredo Bernardini (obo),
 ****Ingeborg Christophersen
 (blokkfløyte);
 Barokkanerne
 LAWO Classics LWC1074 (67 minutter)

1 2 3 4 5 6

Dette er ren og skjær fryd. Fire konserter og en suite av Telemann, som av en eller annen grunn fremdeles er den fattige fetteren i selskap med Bach og Händel. Men tar du deres tekniske beherskelse og legger til en dæsj av Vivaldis italienske livlighet, får du noe ganske spesielt, og denne CDen gir deg en time med glitrende melodier, spenstige rytmer og originalinstrumentenes krystallklare klang. Og du føler ikke, som Stravinsky sa om Vivaldi, at han skriver samme konsert 400 ganger. Telemann har alltid noe friskt å tilføre hvert nye verk, og Barokkanernes fremførelser er like lyse og muntre som musikken selv.

Konserter for tangentinstrumenter nr. 1-5
 Marcin Świątkiewicz (cembalo),
 Arte dei Suonatori
 BIS-2179 (to CDer: 55 og 72 minutter)
 1 2 3 4 5 6

Disse fem konsertene av Johann Gottfried Mützel (1728–88), en av Bachs elever, plasserer ham mellom barokken og den klassiske æra. Fremførelsene er livlige og innspillingen detaljert, men musikken har ikke mye personlighet, skjønt den blir mer interessant når snev av det galante sildrer inn i de senere konsertene. Lekent og sjarmerende, og nå og da får en melodi, en arrangementseffekt eller en rytmisk vri deg til å spise ører.